

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji a w rezultacie zarejestrowanie znaku towarowego nr 11 957 685 w odniesieniu do wszystkich żądanych towarów, bez uszczerbku dla już przyznanych;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania

Podniesione zarzuty

Strona skarżąca utrzymuje, że decyzja z dnia 6 kwietnia 2016 r. była zagrożona od samego początku i wadliwa z uwagi na niewystarczające badanie środków dowodowych, ale przede wszystkim z uwagi na powierzchowną ocenę znaków w kontekście niejasności w języku włoskim, do którego EUIPO wydaje się odnosić.

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2016 r. – Trane/Komisja

(Sprawa T-343/16)

(2016/C 296/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Trane (Zaventem, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci H. Gilliams i J. Bocken)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie zastosowanego przez Królestwo Belgii systemu pomocy państwa dotyczącego zwolnienia z podatku nadwyżki zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2–4 tej decyzji;
- w każdym razie stwierdzenie nieważności art. 2–4 tej decyzji w zakresie, w jakim przepisy te a) nakazują odzyskanie pomocy od podmiotów innych niż adresaci „decyzji o zwolnieniu z podatku nadwyżki zysków” określonej w zaskarżonej decyzji oraz b) nakazują odzyskanie kwoty równej zwolnieniu podatkowemu beneficjentów, nie pozostawiając Belgii możliwości uwzględnienia dokonanej przez inne organy podatkowe korekty finansowej w górę;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy oczywistego błędu w ocenie, przekroczenia uprawnień oraz braku odpowiedniego uzasadnienia, ponieważ decyzja Komisji z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie zastosowanego przez Królestwo Belgii systemu pomocy państwa dotyczącego zwolnienia z podatku nadwyżki zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) stwierdza istnienie pomocy państwa.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 107 TFUE oraz obowiązku uzasadnienia, jak również oczywistego błędu w ocenie, ponieważ zaskarżona decyzja kwalifikuje rzekomy system pomocy jako środek selektywny.

3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 107 TFUE oraz oczywistego błędu w ocenie, ponieważ zaskarżona decyzja potwierdza, że ten rzekomy system pomocy stanowi źródło korzyści.
4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 107 TFUE, naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, oczywistego błędu w ocenie, przekroczenia uprawnień oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ zaskarżona decyzja nakazuje Belgii odzyskanie pomocy.

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2016 r. – Inox Mare/Komisja

(Sprawa T-347/16)

(2016/C 296/48)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Inox Mare Srl (Rimini, Włochy) (przedstawiciel: adwokat R. Holzeisen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 6 stycznia 2016 r. (REM 02/14) – C (2015) 9672 final) stwierdzającej, że zwrot należności przywozowych nie jest uzasadniony w danej sprawie, oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja zaskarżona w niniejszej sprawie stanowi kolejną decyzję względem tej, która jest przedmiotem sprawy T-289/16, Inox Mare/Komisja.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi niezgodność z prawem zaskarżonego aktu wynikającą z poważnych wad prawnych związanego z nim postępowania wyjaśniającego przeprowadzonego przez OLAF i zakończonego raportem końcowym zaskarżonym we wspomnianej sprawie T-289/16.

Konkretnie zaskarżony akt obarczony jest następującymi wadami:

- Naruszenie i błędne zastosowanie przepisów wspólnotowych dotyczących cel antydumpingowych.
- Naruszenie i błędne zastosowanie przepisów zarówno wspólnotowych, jak i filipińskich dotyczących spoczywającego na filipińskich organach celnych obowiązku kontroli pochodzenia poświadczonych przez nie towarów.
- Naruszenie i błędne zastosowanie art. 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. 1992, L 302, s. 1).

W swoich żądaniach skarżąca wnosi zatem o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z powodu naruszenia traktatów i norm prawnych dotyczących ich stosowania, jak też Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności jej art. 41.
